

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců Mgr. Tomáše Kocourka a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **T. F.**, zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Praha 6, Pod Kaštany 10, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem Praha 1, nábřeží Ludvíka Svobody 12, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 5. 2019, č. j. 1 A 50/2018 – 64,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2018, č. j. 294/2018-160-SPR/5. Tímto rozhodnutím změnil žalovaný rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 27. 3. 2017, č. j. MHMP 470982/2017/Kra, tak, že doplnil do jeho výroku odkazy na některá další užitá ustanovení zákona, jinak však toto rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ve spojení s rozhodnutím žalovaného byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 500 Kč za správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), jehož se žalobce jakožto provozovatel vozidla dopustil porušením povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 téhož zákona. Konkrétně žalobce jakožto provozovatel vozidla nezajistil, aby dne 23. 5. 2016 kolem 16:02 hodin v Praze 4, ulici Modřanské (v blízkosti sloupu veřejného osvětlení č. 401741, směrem do centra) byly při užití jeho vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče

a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. V daném případě blíže neurčený řidič vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost ve výši 50 km/h, která je v daném úseku vyznačena svislou dopravní značkou, a jel rychlostí 71 km/h, čímž nejvyšší povolenou rychlost překročil o 21 km/h.

[2] Městský soud vyšel v napadeném rozsudku z toho, že obsahem správního spisu měl za prokázané protiprávní jednání řidiče vozidla provozovaného žalobcem, které je popsáno výše a vykazuje znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně vyzval žalobce, jakožto provozovatele vozidla, aby podal vysvětlení k došlému oznámení o podezření ze spáchání přestupku. Žalobce sdělil, že vozidlo řídil pan S. W., trvale bytem v obci H. Tuto osobu ovšem označují jako řidiče vozidla různí provozovatelé v celé České republice. Správní orgán I. stupně proto dne 30. 11. 2016 odložil věc přestupku podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), a téhož dne vydal příkaz, jímž uložil žalobci pokutu za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Proti příkazu sice podal žalobce odpor, ovšem nijak ho neodůvodnil, následného ústního jednání se nezúčastnil ani se nijak nevyjádřil k věci či podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Následně podané odvolání bylo blanketní, na výzvu správního orgánu I. stupně nebylo doplněno, zástupce žalobce pouze předložil žalovanému obecné vyjádření, které se týkalo všech řízení vedených u žalovaného (či v budoucnu zahájených), v nichž zastupuje odvolatele tento zástupce (společnost ODVOZ VOZU s.r.o.).

[3] Městský soud uvedl, že ze zákona o přestupcích neplyne explicitní povinnost vyrozumět provozovatele vozidla o tom, že (předcházející) přestupková věc byla odložena. Je irelevantní zabývat se otázkou, zda by žalobce mohl napadnout usnesení o odložení věci zásahovou žalobou. Podle městského soudu není předmětem řízení v dané věci přestupková věc, nýbrž rozhodnutí o správním deliktu.

[4] Jelikož je odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt (nyní přestupek) podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu založena na objektivní odpovědnosti, není na místě zabývat se otázkou zavinění. Městský soud proto neshledal důvodným žalobní bod, jímž žalobce vytýkal napadenému rozhodnutí, že v jeho výroku není uvedena forma zavinění.

[5] Městský soud nepřisvědčil ani tvrzení žalobce, že výrok rozhodnutí je nesrozumitelný. Podle městského soudu je z výroku rozhodnutí naprosto zřejmé, že žalobce byl uznán vinným z porušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, čímž naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 125f odst. 1 téhož zákona. Žalovaný vyslovil vinu žalobce jakožto provozovatele vozidla za spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, nikoliv jakožto řidiče vozidla za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 téhož zákona. Postup správních orgánů byl správný, neboť bylo zapotřebí dostatečně přesně vymezit přestupek, kterého se dopustil řidič vozidla a za nějž je na základě § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu odpovědný provozovatel vozidla. Uvedení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu se nijak nepřekrývá s § 125f odst. 1. Závěry o spáchaném přestupku jsou obligatorní součástí výroku správního rozhodnutí, jak vyplývá například z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46.

[6] Městský soud se ztotožnil se žalovaným, že žalobcem uplatněná námitka podjatosti byla podána opožděně a je nedůvodná. Žalobce nespécifikoval, z jakého důvodu považuje úřední osobu za podjatou, tedy jaký má vztah k věci, žalobci nebo jeho zástupci. Námitky podjatosti všech úředních osob jsou zástupcem žalobce vznášeny v obdobných řízeních opakovaně a soud hodnotí tuto praxi jako obstrukční. Vzhledem k podstatě projednávané věci a s přihlédnutím

pokračování

k obsahu námitky nelze uzavřít, že by se mohlo jednat o tzv. systémovou podjatost. Ze strany zástupce žalobce se jedná o nepodložené tvrzení a účelovou záležitost, která se míjí se smyslem institutu námitky podjatosti. Žalovaný tuto námitku řešil v souladu s právním názorem uvedeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015 – 32. Městský soud dodal, že ačkoliv žalovaný nerozhodl o námitce podjatosti samostatným usnesením, není to důvod pro zrušení jeho rozhodnutí, neboť z ničeho nevyplývá, že by v daném řízení rozhodovala podjatá úřední osoba, a žalobce nepřednesl žádné konkrétní tvrzení, které by tomu nasvědčovalo (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2014, č. j. 9 As 121/2014 – 33).

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. V ní namítá, že i v soudním řízení, jehož předmětem je rozhodnutí o správním deliktu provozovatele vozidla, je třeba posoudit, zda řádně došlo k odložení přestupku, což je podmínka zahájení řízení o správním deliktu proti provozovateli vozidla. Stěžovatel byl odložením přestupku zkrácen na svých právech tím, že správní orgán odložil řízení o přestupku nezákonně. Jelikož o tom stěžovatele nevyrozuměl, nemohl se proti tomu řádně hájit. Povinnost vyrozumět stěžovatele o odložení věci přestupku vyplývala z § 66 odst. 4 zákona o přestupcích, neboť stěžovatel je osobou dotčenou jednáním řidiče vozidla (přestupce), jelikož právě toto jednání je přičítáno stěžovateli k odpovědnosti. Městský soud tedy nevyvrátil žalobní námitku, že stěžovatel byl zkrácen na svých právech tím, že nebyl vyrozuměn o odložení věci přestupku.

[8] Stěžovatel dále vyjádřil souhlas s tím, že koncepce odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla je objektivní, tedy není na místě zabývat se otázkou zavinění. To však podle něj nemění nic na tom, že právní předpis stanoví explicitní povinnost uvést údaj o formě zavinění ve výroku rozhodnutí. Je-li tedy výsledkem řízení závěr, že stěžovatel spáchal přestupek nezaviněně, je nutné tento údaj ve výroku rozhodnutí uvést. Stěžovatel má právo, aby osoby, které se s obsahem rozhodnutí seznámí, byly jednoznačně informovány o tom, že přestupek byl spáchán nezaviněně. Nebyl-li by tento údaj ve výroku rozhodnutí uveden, hrozí, že třetí osoby budou vycházet z obecného pravidla, dle kterého k uznání viny za přestupek postačuje zavinění z nedbalosti, a budou tak presumovat nedbalostní zavinění, které je na pomyslné stupnici závažnosti jednání výše, než zavinění objektivní.

[9] Stěžovatel se ztotožňuje s městským soudem, že pokud skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu odkazuje na samotné jednání řidiče, je nutné vymezit, že původní jednání, které je přičítáno provozovateli vozidla, vykazovalo znaky přestupku. Ve výroku rozhodnutí je tak nutné uvést odkaz na přestupek, jehož znaky dané jednání vykazovalo. Je nicméně rozdíl mezi tím, zda jednání *vykazuje* znaky určitého přestupku, nebo zda *byly naplněny* znaky určitého přestupku, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí žalovaného. Jsou-li naplněny znaky přestupku, znamená to, že přestupek byl spáchán. Ve výroku rozhodnutí žalovaného je uvedeno, že byly spáchány dva přestupky, a to přestupek dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 tohoto zákona.

[10] Závěrem stěžovatel namítá, že námitka podjatosti uplatněná ve správním řízení nebyla opožděná ani nedůvodná. Opožděná nebyla z toho důvodu, že ji stěžovatel uplatnil v den, kdy se o důvodech podjatosti dozvěděl. K posouzení důvodnosti námitky byl primárně povolán představený úřední osoby, nikoliv sama úřední osoba, proti níž byla námitka vznesena. Stěžovatel v námitce zcela jasně uvedl, že úřední osoby považuje za podjaté proto, že participují na uložených pokutách tím, že jim jsou vypláceny nenárokové složky mzdy dle objemu uložených pokut („provize“). Představený úřední osoby se proto měl námitce věnovat, rozhodnout o provedení důkazů, které stěžovatel navrhoval, a námitku posoudit. Městský soud nevyšetřil,

z čeho dovozuje, že by uplatnění námitky podjatosti bylo obstrukční praktikou. Tak by tomu mohlo být v případě, kdy by stěžovatel opakovaně ve stejném řízení uplatňoval obsahově shodnou námitku, což však není tento případ. Závěr městského soudu, že se nejedná o systémovou podjatost úřední osoby, nevylučuje, že by úřední osoba nemohla být podjata z důvodu finanční zainteresovanosti na uložené pokutě prostřednictvím nenárokové složky mzdy. Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že vydání rozhodnutí, aniž bylo předtím rozhodnuto o uplatněné námitce podjatosti, může mít vliv na jeho zákonnost a jde o důvod pro jeho zrušení. Městský soud se měl tímto právním názorem řídit.

[11] Žalovaný odkázal ve vyjádření ke kasační stížnosti na rozsudek městského soudu, jenž se s námitkami stěžovatele vypořádal s pomocí přílehlavé judikatury Nejvyššího správního soudu.

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti [§ 109 odst. 3 věta před středníkem soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)] a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou stěžovatele, že v rozporu s § 66 odst. 4 zákona o přestupcích nebyl vyrozuměn o odložení věci přestupku. Výkladem tohoto ustanovení ve vztahu k provozovateli vozidla, jenž je odpovědný za správní delikt (nyní přestupek, u něhož se nevyžaduje zavinění) dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 12. 2019, č. j. 10 As 241/2019 – 36. Dovedl, že provozovatel vozidla není dotčen jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku. Dotčen je teprve tehdy, pokud se tuto osobu nepodaří vypátrat, tedy není dotčen jednáním podezřelé osoby, nýbrž nemožností tuto osobu vypátrat. Správní orgán proto není povinen vyrozumět o odložení věci přestupku provozovatele vozidla, ustanovení § 66 odst. 4 zákona o přestupcích na tuto situaci nedopadá. Ke shodnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudcích ze dne 15. 5. 2020, č. j. 9 As 142/2018 – 52, ze dne 7. 7. 2020, č. j. 10 As 37/2019 – 40, a ze dne 12. 2. 2021, č. j. 2 As 214/2019 – 38, v němž doplnil, že provozovatel vozidla není oprávněn úspěšně se bránit proti odložení věci ve smyslu § 66 odst. 4 zákona o přestupcích. Nejvyšší správní soud nemá důvod se v nyní projednávané věci od tohoto právního názoru odchýlit. Stěžovatel ani v kasační stížnosti neuvádí, v čem by se jeho pozice změnila, pokud by mu bylo doručeno usnesení o odložení věci přestupku. Kasační námitka není důvodná.

[15] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou, že městský soud nesprávně posoudil otázku povinnosti vymezit ve výroku rozhodnutí o správním deliktu formu zavinění. Městský soud v souladu s ustálenou judikaturou poukázal na to, že odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je odpovědností objektivní, proto není třeba ve výroku rozhodnutí uvádět formu zavinění (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2018, č. j. 4 As 259/2018 – 36, ze dne 21. 10. 2020, č. j. 10 As 222/2019 – 37, a ze dne 12. 2. 2021, č. j. 2 As 214/2019 – 38).

[16] Stěžovatel v kasační stížnosti poukazuje na to, že právní předpis stanoví explicitní povinnost uvést údaj o formě zavinění ve výroku rozhodnutí. Ačkoliv stěžovatel blíže nespecifikuje právní předpis ani jeho konkrétní ustanovení, z něhož má tato povinnost vyplývat, lze z obsahu žaloby dovodit, že má na mysli § 77 zákona o přestupcích, respektive § 93 odst. 1 písm. d) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. K tomu Nejvyšší

pokračování

správní soud uvádí, že řízení o správním deliktu bylo zahájeno dne 8. 12. 2016, kdy byl stěžovateli doručen příkaz o uložení pokuty. Jelikož se v dané věci jednalo o řízení o správním deliktu (tj. nikoli přestupku), nevztahoval se na něj zákon o přestupcích, a proto byla aplikace § 77 tohoto zákona zcela vyloučena. S ohledem na § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, podle něž se zahájená řízení o dosavadním jiném správním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle dosavadních zákonů, se na dané řízení nevztahuje ani § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Na daný případ tak lze vztáhnout pouze § 68 odst. 2 správního řádu, jenž obecně upravuje náležitosti výroku správního rozhodnutí. Z něho neplyne, že by ve výroku rozhodnutí o správním deliktu měla být uvedena forma zavinění. Judikatura dovodila pouze to, že ve výroku rozhodnutí o správním deliktu je třeba vymezit skutek, za nějž se pokuta ukládá, uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě uvedením i dalších skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73). Požadavek stěžovatele na uvedení formy zavinění ve výroku rozhodnutí o správním deliktu, jenž je založen na objektivní odpovědnosti, respektive v době rozhodování žalovaného na stejném principu konstruovaného přestupku (viz § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném od 1. 7. 2017), nemá oporu v aplikovatelné právní normě vymezující náležitosti výroku rozhodnutí. Námitka je tedy nedůvodná.

[17] Stěžovatel dále namítl, že výrokem rozhodnutí žalovaného byl uznán vinným jak ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, tak ze spáchání přestupku řidiče vozidla. Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl změněn rozhodnutím žalovaného, takže má za účelné nejprve přesně citovat znění výroku správního rozhodnutí (po jeho doplnění ze strany žalovaného): „*T. F. (...) se dopustil správního deliktu, neboť jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. X, registrační značky X v rozporu s ust. § 10 zákona č. 361/2000 Sb. nezajistil, aby dne 23. 05. 2016 kolem 16:02 hodin v Praze 4, ul. Modřanské (v blízkosti sloupu VO č. 401741, směr do centra) při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. V daném případě byla s vozidlem registrační značky X při řízení překročena nejvyšší dovolená rychlost. Dosud nezjištěný řidič dne 23. 05. 2016 kolem 16:02 hodin v Praze 4, ul. Modřanské (v blízkosti sloupu VO č. 401741, směr do centra) – (úseku označeném svíslou dopravní značkou „č. B 20a Nejvyšší dovolená rychlost“ – v daném případě byla nejvyšší dovolená rychlost v kilometrech za hodinu na značce vyjádřena číslem 50), se neřídil tímto dopravním značením, když jel s mot. vozidlem tov. zn. X, registrační značky X rychlostí 71 km/h, čímž překročil nejvýše zde dovolenou rychlost o 21 km/h, tj. že dosud nezjištěný řidič svým jednáním naplnil znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., a to porušením ust. § 4 písm. c) téhož zákona. V tomto případě byla silničním rychloměrem naměřena rychlost 74 km/h, která byla snížena o – 3 km/h, a to s ohledem na možnou odchylku měřicího zařízení, u něhož je tolerance: ± 3 km/h z naměřené rychlosti vozidla při jeho rychlosti do 100 km/h a ± 3 % z naměřené rychlosti, pokud by byla vyšší než 100 km/h. Porušení pravidel ve shora uvedené době a předmětném místě bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Výše popsaným jednáním tak T. F. spáchal správní delikt podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., porušením ust. § 10 odst. 3 uvedeného zákona, za což se mu dle ust. § 125f odst. 3 citovaného zákona, za použití ust. § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona ukládá pokuta ve výši 2 500 Kč“.*

[18] Nejvyšší správní soud považuje výrok rozhodnutí za zcela srozumitelný, jednoznačně z něj plyne, že stěžovateli byla uložena pokuta za správní delikt provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Ztotožňuje se s městským soudem, že účelem doplnění odkazu na § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 a § 4 písm. c) zákona o silničním provozu do výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo dostát požadavkům kladeným na výrok rozhodnutí o správním deliktu judikaturou (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu

ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46). To ostatně bez jakýchkoliv pochybností plyne i z odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Formulace doplněná rozhodnutím žalovaného do výroku prvostupňového rozhodnutí, že *dosud nezjištěný řidič* svým jednáním naplnil znaky přestupku, se významově nijak neliší od podmínky vyjádřené v § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, tj. že porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona. Vyjádření skutečnosti, že jednání neznámého řidiče vozidla naplnilo znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu, neznamená, že by žalovaný měl v úmyslu uznat stěžovatele vinným ze spáchání přestupku dle citovaného ustanovení. Z výroku rozhodnutí o správním deliktu bez jakýchkoliv pochybností plyne, že stěžovatel byl shledán odpovědným za správní delikt provozovatele vozidla, jenž spočívá v tom, že jako provozovatel vozidla nezajistil, aby neznámý řidič nenaplnil svým jednáním znaky přestupku v silniční dopravě. Námitka tak není důvodná.

[19] Poslední kasační námitkou stěžovatel zpochybňuje závěr městského soudu, že námitka podjatosti byla uplatněna opožděně a je nedůvodná. Podle § 14 odst. 2 správního řádu může účastník řízení namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení.

[20] Z obsahu správního spisu plyne, že námitka podjatosti byla uplatněna ve správním řízení až v hromadném podání ze dne 12. 12. 2017. Toto podání bylo učiněno zástupcem stěžovatele společností ODVOZ VOZU s.r.o. a týkalo se všech dosud neskončených řízení vedených žalovaným o odvolání proti rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy o správním deliktu dle § 125f zákona o silničním provozu, ve kterých je obviněný (resp. odvolatel) zastoupen společností ODVOZ VOZU s.r.o. Příkladný výčet 52 řízení je uveden v poznámce pod čarou č. 1, přičemž podání se vztahuje i na řízení, která budou zahájena teprve v budoucnosti. Jména odvolatelů nejsou v podání uvedena, lze se nicméně domnívat, že jde o desítky různých osob. Je zřejmé, že námitku podjatosti neučinili jednotliví odvolatelé osobně, nýbrž že jde o hromadně uplatněný způsob obrany různých odvolatelů, jehož jednotícím prvkem je, že jsou zastupováni týměž zmocněncem. S ohledem na tyto okolnosti a rovněž důvod, o nějž se námitka opírá, jenž není nijak svázan s účastníky řízení ani konkrétními věcmi, nýbrž je zcela obecného charakteru, má Nejvyšší správní soud za rozhodující, kdy se o důvodu podjatosti dozvěděl zástupce stěžovatele.

[21] Společnost ODVOZ VOZU s.r.o. je jedním ze subjektů spojených s projektem pojištění řidičů proti pokutám. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2020, č. j. 8 As 127/2018 – 50, plyne, že v jiné věci, kde jako zmocněnec vystupoval rovněž subjekt spojený s tímto projektem, byla uplatněna obdobně formulovaná námitka podjatosti nejpozději v únoru 2017 (viz bod 9 tohoto rozsudku). Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2020, č. j. 10 As 222/2019 – 37, plyne, že v jiném případě, spojeném rovněž s projektem pojištění proti pokutám, byla obdobná námitka uplatněna dne 22. 6. 2017 (viz bod 11 tohoto rozsudku). Ve věci posuzované Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 4. 6. 2020, č. j. 1 As 508/2019 – 28, byla obdobná námitka podjatosti uplatněna dne 2. 11. 2017 (viz bod 41 tohoto rozsudku), přičemž zmocněncem v dané věci byla rovněž společnost ODVOZ VOZU s.r.o. (viz bod 4 tohoto rozsudku). Společnost ODVOZ VOZU s.r.o. podala v zastoupení jiné osoby námitku podjatosti obdobného obsahu vůči jinému správnímu orgánu (Městskému úřadu Dvůr Králové nad Labem) již dne 15. 5. 2017, jak plyne z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 6. 2020, č. j. 31 A 9/2018 – 73 (bod 21), ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2020, č. j. 8 As 86/2020 – 46 (bod 43). Je tedy zřejmé, že osoby spojené s projektem pojištění proti pokutám uplatňují (i) shodně

pokračování

odůvodněnou námitku podjatosti (ii) vůči všem úředním osobám různých správních orgánů nejpозději od února 2017.

[22] V nyní posuzované věci byl stěžovatel vyzván k odstranění vad odvolání dne 24. 4. 2017, ve stanovené lhůtě ovšem žádné odvolací námitky neuplatnil. Učinil tak až v hromadném podání ze dne 12. 12. 2017. Jak ovšem plyne z výše uvedeného, zástupce stěžovatele věděl o tvrzeném důvodu podjatosti, jenž uplatnil v tomto hromadném podání, přinejmenším od 15. 5. 2017, kdy jej uplatnil vůči Městskému úřadu Dvůr Králové nad Labem (viz výše), pravděpodobně však již podstatně dříve. Tvrzení stěžovatele uvedené v kasační stížnosti, že vznesl námitku podjatosti v den, v němž se o důvodu podjatosti dozvěděl, není pravdivé, neboť jeho zástupce, jenž jej v řízení zastupoval od 1. 11. 2016 a jenž uplatnil námitku podjatosti v hromadném podání týkajícím se desítek různých účastníků, věděl o důvodu podjatosti přinejmenším od 15. 5. 2017. Jestliže v nyní posuzované věci uplatnil zástupce stěžovatele námitku podjatosti až 7 měsíců poté, kdy ji ze zcela shodných obecných důvodů uplatnil vůči Městskému úřadu Dvůr Králové nad Labem, nelze mít za to, že ji uplatnil bez zbytečného odkladu poté, co se o důvodu vyloučení úředních osob dozvěděl. K takové námitce se podle § 14 odst. 2 správního řádu nepřihlíží. Judikatura Nejvyššího správního soudu, které se stěžovatel dovolává v kasační stížnosti a jež se týká postupu správního orgánu v případě řádně a včas uplatněné námitky podjatosti, proto na nyní posuzovanou věc nedopadá. Žalovaný tedy nepochybil, jestliže rozhodl o odvolání, aniž bylo předtím rozhodnuto o námitce podjatosti. Městský soud posoudil otázku včasnosti (respektive opožděnosti) námitky podjatosti správně.

[23] Nad rámec nezbytně nutného lze ve vztahu k věcné podstatě námitky podjatosti odkázat na rozsudek ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012 – 32, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že ze skutečnosti, že příjem z pokut je příjmem rozpočtu obce, nelze dovozovat, že by úřední osoby byly vyloučeny z rozhodování o uložení těchto pokut (shodně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2020, č. j. 8 As 127/2018 – 50, a ze dne 7. 7. 2020, č. j. 10 As 37/2019 – 40). Třebaže by spekulace stěžovatele, že úřední osoby mají zájem na uložení pokuty v co největším počtu případů a v co nejvyšší výši, neboť pokuty jsou příjmem rozpočtu obce, a tedy zdrojem nenárokových odměn vyplácených úředním osobám, byla teoreticky představitelná ve vztahu k úředním osobám správního orgánu I. stupně, stěžovatel hájitelným způsobem nevysvětlil, v čem spočívá motivace úředních osob žalovaného. Do rozpočtu žalovaného výnos z pokut neplyne a naopak v případě zrušení jeho nezákonného rozhodnutí soudem je povinen zaplatit ze svého rozpočtu náhradu nákladů řízení účastníkům odvolacích řízení. I kdyby bylo možné přistoupit na zcela nepodloženou spekulaci stěžovatele, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno vyloučenou úřední osobou, nelze odhlížet od toho, že bylo přezkoumáno v odvolacím řízení nadřízeným správním orgánem, ve vztahu k jehož úředním osobám nelze dovodit žádný zájem na výsledku řízení. Argumentace stěžovatele, jakkoliv věcně nepodložená, není s to zpochybnit zákonnost rozhodnutí žalovaného. Kasační námitka je proto nedůvodná.

[24] Ze shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji proto rozsudkem zamítl.

[25] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením vznikly náklady, které by překročily rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2021

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu